

Bữa Nay, Sài Gòn Bệnh....

Hoàng Huy

Ừ! Sài Gòn đang bệnh, để yên cho Sài Gòn nghỉ ngơi vài hôm...

Mấy hôm nay Sài Gòn trầm lắng lạ thường, con đường Lê Thánh Tôn bên hông chợ Bến Thành bình thường tấp nập là thế mà giờ đây người xe thưa thớt, hàng quán liêu xiêu bên tấm biển quốc dân “**Chỉ bán mang về**”.... Ừ nhỉ,

Sài Gòn bữa nay bệnh!

Gò Vấp đau một chút, Quận Ba đau một chút, rồi cả những quận khác nữa đua nhau đổ bệnh nhanh như một cơn mưa đầu mùa. Sài Gòn bước vào cơn sốt mệch mệch nhất sau gần hai năm sống chung với con Cô Zít (*ừ thì là Covid, nhưng người Sài Gòn thì sẽ gọi là Cô Zít*).

Thỉnh thoảng chỉ một tiếng còi xe cứu thương ở xa xa vọng lại thôi cũng đủ làm ai đó xốn xang, hoảng hốt; bầu không khí đặc quánh những âu lo. Người ta nói Cô Zít lan đi bằng đường không khí, còn lo lắng hình như lan truyền bằng đường ánh mắt. Người lạ hay người quen thì bây giờ cũng chỉ nhận được ra nhau bằng đôi mắt, nụ cười giấu đi sau lớp khẩu trang mặt rồi. Chào nhau bằng ánh mắt, cười đùa cũng chỉ bằng ánh mắt, vui đến mấy cũng không giấu nổi lo âu, à mà hình như chẳng có gì để vui cả; vui sao nổi khi thành phố thương yêu nơi mình sống, đang bị mệch.

Tự dưng mình nhớ tới ngày xưa đi mẫu giáo, hồi lớp lá lớp cành gì đó, có lần buổi chiều còn đang chạy nhảy nô đùa như giặc ở trường, thế mà tối về đã lẫn vật sót hầm hập nằm co ro, rên hừ hừ, như con chó con trong vòng tay Mẹ. Sài Gòn mấy bữa nay cũng thế, có khác gì đâu. Thương!

Chúng ta ai lớn nổi mà không trải qua vài trận ốm như thế, Sài Gòn sẽ lại khoẻ lại thôi, sau một vài tuần nữa. Thành phố đầu tàu, hòn ngọc Viễn Đông, trung tâm kinh tế thì hôm nay cũng đã bị mệch rồi, để cho Sài Gòn nghỉ một lúc. Bây giờ, người ta mới hiểu hết ý nghĩa đắt giá của từ “**An Yên**” - Muốn được An toàn thì hãy ngồi Yên, nếu mệch quá nữa, thì nằm Yên. Sài

Gòn đang cần chúng mình chia sẻ, mỗi đứa bớt nghịch ngợm đi xíu, bớt đi lại chạy nhảy, để yên cho Sài Gòn nghỉ ngơi còn mau khỏi bệnh. Các tỉnh thành khác cũng bớt bớt ghé thăm Sài Gòn lúc này, để yên cho Sài Gòn được nghỉ, Sài Gòn không muốn phiền cho ai, nên nhớ nhau thì Facetime, Google Meet, không thì viết thơ cũng được, khoan gặp, lúc khoẻ lại vui sau cũng chưa muộn.

Thương nhau tới 25/8 này là tròn 6 năm rồi, Sài Gòn chưa bao giờ làm mình thất vọng, và vẫn thủy chung dù thỉnh thoảng cũng có gặp vài người lật lọng. Đi đâu bay về Sài Gòn là cũng xíu ghé Window để lúc gần hạ cánh nhìn thấy Thảo Điền, nhìn thấy cầu Bình Lợi đỏ chót nhỏ xinh như một món đồ chơi sống động, nhìn thấy người Sài Gòn hồi hả nối đuôi nhau mỗi giờ tan tầm.

Sau trận Sài Gòn ốm này, mình hứa sẽ không cảm rảm mỗi lần kẹt xe, tắc đường nữa, vì hôm nay đứng ở ngã tư, một mình, lặng lẽ, tự dưng thấy thèm, thấy nhớ cái cảm giác đông đông khó chịu mọi ngày. Sài Gòn mà vắng thiệt là không có hợp mắt, đông nó quen rồi, giờ tự nhiên vắng ngắt nhìn như Tây mặc áo bà ba, lạ - nhưng không đẹp!

Mấy bạn trẻ bây giờ hay nói “**Có không giữ, mất đừng tìm**” - giờ mình sợ thiệt rồi, sẽ giữ thật chặt, thật kỹ một Sài Gòn bình dị, đông đúc, ồn ào nhưng thân thương của mọi ngày, chứ Sài Gòn cứ im im thế này, cũng mệch. Work from Home thì cũng nhàn thật đấy nhưng sẽ... không bao giờ vui được bằng Work in Sài Gòn!

Thôi thì ốm nốt vài bữa nữa thôi rồi mau mau khoẻ lại thật nhanh để mọi người cùng được cười trở lại, ráng lên Sài Gòn nha! Thương!

*Sài Gòn hôm nay không khỏe
Phố lặng lẽ đến lạ thường
Con đường buồn hiu quạnh vắng
Chạnh lòng lữ khách tha hương*

Thu Phương